

**VARBERGS
KOMMUN**

En annan ART! #1 Drömmen om Varberg

Cecilia – Många “annan” blir ett helt tänker jag.

[Skratt]

Cecilia – Där får ni lov att citera mig!

Markus – Lite som “Det är soligare ute än inne”!

Lisa – Välkommen till lingvistpodden!

[Skratt övergår till introjingle]

Cecilia – Kan vi inte göra en miljöbeskrivning? Vi sitter i Lilla teatern i Kulturhuset Komedianteatern och i vanliga fall är det här en black box, en tom yta för alla möjliga kulturevenemang men nu så är här ett kaos. Här står alla möbler som folk inte får sitta i från biblioteket, här är ett stort gäng lådor med oklart innehåll och vi sitter intryckta längst in och tycker det är lite mysigt, eller hur?

Lisa – Vi insåg att det var ett bra rum för att spela in en podd, det är så överbelamrat, dämpat och gött.

Markus – Hörni, varför står det så mycket möbler här? Om man nu lyssnar på detta i framtiden, varför får folk inte sitta ute i caféet?

Lisa – För vi befinner oss mitt uppe i en pandemi sedan snart ett år tillbaka.

Cecilia – Ett år!?

Lisa – Ja, det är länge nu och kulturhuset har stängt ner den här mötesplatsen. Nu har vi öppnat upp för att folk ska kunna få komma in och låna böcker men vi får inte arrangera något – inte så som det ser ut nu, vi är i slutet av februari. Vi vet inte riktigt när det här sänds.

Lisa – Men ska vi berätta vilka vi är, vi som sitter här och vad det är vi vill göra?

Cecilia – Ja, och att för att knyta an till det temat och vad vi vill göra så ska vi inte prata om pandemin.

Lisa – Ja precis, vi svor en ed!

Markus – Det får bara bli en liten fotnot.

[Skratt]

Cecilia – Vi är rätt trötta på pandemin men det är ändå trots allt så att vi sitter här p.g.a. av den, det får man ändå erkänna.

Lisa – Precis, och jag tänker att ni som lyssnar kanske är nyfikna på varför vi drar igång en podd. Vi tre som sitter här är: det är jag Lisa Pedersen som är arrangemangproducent...

Cecilia – Det är jag, Cecilia Jonasson som är konstkoordinator...

Markus – Och Markus Friman som är koordinator för unga mellan 15 och 25...

Lisa – Och vi tre jobbar på kulturavdelningen på Kultur- och biblioteksavdelningen.

Cecilia – Och vi är alla tre ganska nya i organisationen, i alla fall i de rollerna vi har nu. Ni två har arbetat ganska många år på Centralen, eller hur?

Lisa – Det är spännande, för ingen av oss tre har arbetat här när det inte är pandemi.

Cecilia – Inte i nuvarande roller, det är spännande!

Lisa – Det är vi som sitter här som har fått i uppdrag att starta en podd, en kulturpodd som ska ersätta vår ordinarie verksamhet under våren. Och i den bästa av världar så kanske den får fortsätta!

Cecilia – Det tror vi för annars hade det varit svårt att uppbåda så mycket energi, vi har ju jättemycket idéer om alla personer som vi vill bjuda in till podden och alla möjligheter som det här mediet medför. Jag tänker att vi kan berätta om hur vi kom fram till namnet på podden för det hänger ju ihop med våra visioner för innehållet i den.

Lisa – Kan inte du göra det Cia?

Cecilia – Nej... Jag skojade bara!

[Skratt]

Cecilia – Jo men jag kan försöka. Det blev ganska snabbt tydligt, tycker jag, i våra samtal att vi delade en vision om vad konst och kultur kan betyda som kanske är lite bredare än den allmänna uppfattningen. Vi har pratat en del om Varberg och kulturen i Varberg, för som alla vet är det en sommarstad och en kulturstad på sommaren framför allt. Vi kallas “Västkustens kreativa mittpunkt” och det vill vi gärna vara, men är vi det? Vi ställde oss frågan och kom fram till att vi är nog det i högre grad än vad folk vet om, det kan säkert finnas många kretsar i Varberg som är lite “underground” eller under ytan och vi är väldigt nyfikna på att leta fram de aspekterna. Vi är inte så nyfikna på att sitta och prata om innehållet i Kulturhusets verksamhet utan vi vill ut i staden och prata med er, kära lyssnare.

Lisa – Och vrida och vända på vad begreppen *kultur*, *konst*, *art* är och innebär. Och det faktum att detta ska vara en stad som erbjuder medborgarna och de som kommer och hälsar på kultur året om. Det är viktigt!

Markus – Det är väl framför allt där min “take” kommer in och vad jag tyckte var så intressant med hela poddidén, jag flyttade in från Jämtland för tre år sedan och “Västkusten kreativa mittpunkt” lätt ju hur fancy som helst. Jag flyttade från en plats där jag kände att det var en brist på kultur, möjligheten att gå på spelningar, att uppleva kultur oplanerat. Jag kom hit under en festival som heter *Hallifornia* som jag tror många känner till och jag trodde att det var Varberg och det är det på sätt och vis eftersom Hallifornia finns i Varberg. Det finns mycket som är helt otroligt och underbart här men jag kände när jag kom hit att det var något som fattas, det finns en själ men den har inte det stödet som jag önskat. Så jag tänker att vi ska nysta lite i det också.

Cecilia – Verkligen! Och jag tänker att jag också kan ta bladet från munnen och säga att jag tycker att Varberg är en lite för välputsad kulturstad, det finns inte utrymme för det bubbliga kreativa som kommer ur folks skaparlustar utan något mål om att det ska bli ett entreprenörskap, att det ska bli en mätbar output. Om man vill ha ett levande kultur– konstliv så måste det finnas utrymme mentalt men det måste också finnas platser och sammanhang där människor kan få kontakt med det där som driver oss till att skapa som är hela grundkärnan i att vara människa.

Lisa – Precis! Ett tillåtande klimat där man tillåts testa utan en resultatniriktning.

Cecilia – Du får gärna berätta mer, Markus om hur det är att vara nyinflyttad för jag känner andra som har flyttat hit som upplever en viss frustration när det kommer till de här bitarna. Det kan vara lite svårt att finna de sammanhangen där man kan få hitta ett flöde och skapa och uppleva och möta människor och staden i den andan. Nu tror jag att just Hallifornia är ett sådant sammanhang som gör sådant möjligt. Men hur har det varit att jobba och arbeta här resten av året som musiker?

Markus – Jag är otroligt dålig på att hålla saker kort men detta är mitt “time to shine”, nu ska jag vara effektiv! Vi flyttade in och hyrde ett hus i Bua, för det fick vi reda på var en del av Varberg. Och visst är det en del av Varberg men jag vet inte om man är en del av “stan” där, det är ändå 20 minuter med bil ner till där vi bodde. Och vi bodde med utsikt över ett sågverk, Nordens största om jag inte minns fel, som väsnades. Det var inte jätteinspirerande, jag kände att det fanns mer att önska av Varberg som plats, detta var dessutom under vinterhalvåret och det var mörkt och svinkallt. Jag kände att det var inte detta som jag önskade när jag flyttade ner från ett mörkt och kallt Jämtland, men det klart det är vinter i hela Sverige. I efterhand, tre och ett halvt år senare känner jag att vi hade en sådan oerhörd tur för jag hade en spelning i en butik som låg på Brukstorget, FGL och efter den spelningen kom det fram en herre till mig och frågade om inte jag ville hänga med ett gäng som de kallade för *Kissekatterna*. Det slog mig att det här var anledningen till att jag flyttade till en konstig plats, för att få umgås med konstiga människor. *Kissekatterna*, ett gäng som jag värderar högre än så mycket i mitt liv. Jag tänker “hur hamnade jag i situationen där man blir inbjuden av ett gäng som ses varje vecka vid en viss tidpunkt bara för att få träffas och prata?”. När jag flyttade ner så önskade jag att få ett community som jag kände saknades.

Lisa – Är det framförallt inflyttade människor?

Markus – Ja, det skulle jag säga, det är nog bara det. Många har bott här länge, mycket längre än mig men det är en gemensam nämnare för allihop.

Lisa – Jag tänker att de tillfällena är helt avgörande när man flyttar till en ny stad. Att få en anledning till att nätverka och bara mötas i samtalet.

Markus – På sätt och vis har det varit ett nätverkande, jag har det här jobbet tack vare kissekatter, många spelningar har kommit därigenom, vi har fått boende genom den gruppen. Det behöver inte bara vara det stela “nu ska jag vinna något på detta nätverkande” utan det är ett community där vi kommer fram till bra saker tillsammans.

**VARBERGS
KOMMUN**

**En annan Art
Textversion**
2021-04-28

5 (15)

Lisa – Tror ni att det finns många grupper likt *Kissekatterna* i Varberg?

Cecilia – Jag undrar vad motsvarigheten hos urvarbergarna är? De lär ju finnas, det vet jag. Min upplevelse av Varberg är att det finns många slutna kretsar. Det slår mig att en intressant aspekt av Varbergs kulturliv är att på sommaren öppnar det upp, människor är mer tillgängliga, vi möts och är ute i det offentliga rummet och folk möts över gränser. Men då är vi också uppblandade med väldigt många turister. Resten av året håller sig folk till sina slutna kretsar, jag vet inte om *Kissekatterna* är en sluten krets eller om folk kan haka på men jag drömmer om korsbefrukning mellan sådana här kretsar.

Lisa – Det händer något när Varberg växer, det sker en enorm inflytt till Varberg och den kommer inte sluta i första taget. Då kanske den här typen av communities blir ännu viktigare.

Cecilia – Ni som lyssnar, ni får gärna skriva till oss och tipsa om det finns sammanhang där ni gärna vill bjuda in fler människor att delta. Ni kanske sitter och knypplar eller är ute och undersöker stenhuggeriets konst i stenbrotten eller vad ni än gör!

Lisa – Ni kanske dissekerar 80-talets transelektro, den communityn skulle jag vilja hänga på!

Markus – En anledning till varför vi gör det här är för att podden förhoppningsvis ska starta de små glöderna hos de som känner att detta behövs. Om det finns någon mer som sympatiserar med att det behöver finnas ett mer lättillgängligt community och kultur, skriv in om du känner att detta är något som du håller med om och vill säga något om, det behöver inte vara tips om något man vet utan det kan vara något man undrar över.

Lisa – Ja och vi har kommit fram till att vår plattform kommer att vara på sociala medier, på Instagram och Facebook under Kulturhuset Komedianten.

Cecilia – Och nu är det dags att nämna namnet! Vår podd heter...

[Nedräkning]

Alla i kör – En annan ART!

[Applåder]

Cecilia – Som ni har förstått är vi ute efter att knyta samman, tända glödar och små eldar och få en blick på Varberg som är lite bredare där allt i kulturlivet blir synligt successivt. Och vi tycker det är fint med betydelsen bakom namnet *Varberg* som kommer från *vårdkase* som är ett ord för signaleld som man tände förr i världen för att signalerar att nu händer någonting. Vi försökte hitta något namn till podden som handlade om detta men så var vi inne på att vi inte ville prata om corona eller göra det så tydligt att detta är med anledning av corona. Som du sa Lisa, podden hade kunnat heta “Med anledning av...” och så skulle vi fylla i med något annat.

Lisa – I alla mail under det senaste året har man skrivit “Med anledning av rådande pandemi måste vi tyvärr ge besked att detta är inställt...”

Cecilia – Ja, så då blev “Med anledning av...” ett förslag. Men sedan tänkte vi att kanske “Utan anledning” eller “Taget ur luften” var något. Så gick jag in till dig, Lisa och så började vi skissa på din tavla.

Lisa – Vi kan lägga ut bilden på vår underbara whiteboardtavla och whiteboardskiss.

Lisa – “En annan ART”, jag börjar associera fritt här... Det är ju det som det verkligen handlar om och varför vi har valt att jobba med det som vi jobbar med, att kultur och konst ska bjuda in till och öppna upp det som inte har givna svar.

Cecilia – Det som kanske inte ryms inom de ramarna i samhället, de ekonomiska strukturerna, det andra och det nya.

Cecilia – Och från “Ur luften” kom vi in på “Urartadhet” och så skrev du ner något med “en annan art” och då såg vi det på tavlan och tänkte “precis, som en annan art, en annan sort, en annan konst, en annan kultur”. Så vi är väldigt nöjda med det. Och när du sedan visualiserade detta i vår logga som vi inte vet om vi får ha än så kändes det ännu mer spot on, Markus.

Markus – Jag tänker att det kan tolkas på olika sätt också, jag hoppas att det tolkas så som vi hoppas. Att en annan art är inte den där utböligen och det är inte den som är udda i flocken utan en annan art är det nya, det som möjliggör.

Cecilia – Många “annan” blir ett helt!

**VARBERGS
KOMMUN**

[Skratt]

Cecilia – Ni får lov att citera mig!

Markus – Lite som att det är soligare ute än inne...

Lisa – Välkommen till lingvistpodden!

[Skratt]

Cecilia – Men Markus, kände du att du fick tala till punkt? Du skulle berätta om hur det var att flytta hit, om Bua och om *Kissekatterna*.

Markus – Lisa, du är ju producent, jag tänker att du får lägga in applåder och...

[Applåder]

Lisa – Den känslan som du bar på, du hade någonting i dig som sa “jag ska till Varberg, jag ska till den här lilla staden vid Kattegatt”. Men så kände du att det var något som skavde. Om du fick drömma, Markus, drömma om staden där du vill jobba och bo och vara med hela ditt väsen utifrån ett kulturperspektiv, hur skulle det se ut då?

Markus – Först och främst måste jag vara ärlig och säga att jag planerade inte att flytta till Varberg när jag flyttade ut, utan vi fyllde bilen med de saker vi kände var mest nödvändiga och sedan åkte vi genom hela Sverige. Det blev Varberg för att det fanns någonting här, vi var på flera ställen – eftersom vi åkte uppifrån var vi i Sundsvall, Uppsala, i Stockholm en väldigt kort stund och så åkte vi ner genom landet. Vi var väldigt nära att stanna i Helsingborg men det kändes inte rätt i hjärta och själ. Flera gånger var vi i Varberg, dels under Hallifornia. Sedan vill jag inte att det ska vara Hallifornia hela tiden för jag förstår att det inte bara kan vara soliga dagar ifall man ska kunna fortsätta uppskatta dom. Men det som jag jobbar för, de idéerna jag har och det som jag jobbar för ungdomarnas skull det är nog en direkt motsats till hur jag har beskrivit Varberg ett tag. Man kan inte bli bitter, definiera en plats som någonting och sedan låta den vara det utan känner man att det är någonting som är tokigt och något som skaver så ska man jobba emot det, sådan är jag i alla fall. Och här är en typisk sådan sak, jag har hela tiden sagt att Varberg är tomma gator och låsta dörrar och jag tror att de är det som jag skulle vilja motarbeta. Jag skulle vilja att Varberg var det som Varberg är på sommaren året om men även under sommaren önskar jag mer tillgänglighet. Går jag runt i Varberg, solen skiner och det känns lite extra bra, jag har druckit en mörk kopp kaffe och jag

har en härlig känsla i kroppen. Då tittar jag på arkitekturen och allt som finns här i Varberg som stad, det finns en bevarad fästning, det finns Rantzauklippan – alla de här stränderna! Det finns historia, jag känner mig lite som en amerikanare som kommer till Europa – det finns så mycket historia. Det finns historia i Åre också men det Åre som vi känner idag, den historien började på 1950-talet. Jag ska inte säga att det finns historia från urminnes tider här men sedan långt tillbaka, exempel varför heter Varberg just Varberg? Sådant får man lära sig på plats. Åre heter Åre för att det betyder ”spets” och det finns en hög spets, Åreskutan mitt i Åre men där känns det som att historien tar slut. Men här känns det som att jag går runt i Varberg och får en helhetskänsla och att jag svingas tillbaka in i den verklighet där jag känner att jag önskar att det här anammades mer, jag önskar att man fick bada i det som jag känner i de bästa stunderna i Varberg.

Cecilia – Nu när du pratar, Markus så kommer jag att tänka på en bild som jag fick när jag satt och pratade med några andra tjommar i ett löst nätverk som kanske kan likna Kissakattsammanhanget, fast det är lite andra människor. Vi satt och pratade om begreppet *mötesplats* och hur urlakat det är, alla ska upprätta mötesplatser och det finns inget sammanhang där man inte pratar om mötesplatser. Och så satt jag och vändades över detta, jag vill ju också ha mötesplatser men vilken typ av mötesplats? Och då såg jag – jag får så tydliga visioner ibland – hur en skylt singlar ner från himlen och landade på en påle mitt på torget och så stod det “Mötesplats”. Tänk om det är så enkelt? Att vi ska våga mötas i det redan existerande rummet och vad är det som gör att vi inte redan gör det? Jo, idag är allting kommersialiserat, även när man talar om organisationer så ska det in i en form så det kan säljas evenemang, utbildningar eller så är mötesplatserna i gallerierna. Och som du säger Markus så är Varberg en plats som drar till sig människor för det är som en mötesplats i sig, den här staden skriker mötesplats för det är en härlig plats att vara på och det är det även på vintern. Men vi kanske behöver en skylt som visar på att vi får lov att mötas.

Lisa – Är det det att vi svenskar är så himla lydiga, duktiga, anpassningsbara och att vi vill göra rätt? Så om det står en skylt på torget som säger att här får vi mötas så kommer folk att mötas där?

Cecillia – Det är det man undrar!

Markus – Det är två saker, för det första så är skylten som kommer ner Monty Python and the holy grail och du står längst fram som Arthur och Gud skickar ner skylten i mitten av berget, det var det jag såg.

[Skratt]

Cecilia – Det är ju en jätteabsurd bild – att vi behöver en skylt för att kunna mötas...

Markus – Och det andra är att sådana här skyltar har de satt upp i Västerås stad. Jag har varit och researchat och sett att det i parker sitter skyltar som det skulle kunna stå “Gå inte på gräset” men istället står det “Gå gärna på gräset” och en massa sådana uppmaningar. Man tittar på skylten och tänker “oj såhär ska jag nog inte göra” men så är det raka motsatsen, jag tror att någon som jobbar där har tänkt igenom detta.

Cecilia – Det kanske var en kollektiv vision som fler än jag upplevde!

Lisa – Nu ser jag hur vi startar värsta rörelsen här i Varberg, folk som sätter upp skyltar överallt och *Hamn och gata* får jobba jättemycket för att ta ner allt!

[Skratt]

Lisa – Jag tycker detta är så spännande, det är precis detta vi pratar om! Känslan, stämningen, vad är det vi vill åt? Men man måste också sätta det i kontexten i den kulturen man lever och verkar i och vi bor i Sverige, det är ett faktum att vi är jätteduktiga och jätteordnade men det kan ha ett pris – den spontanitet som kan komma ur ingenting och som jag tycker mig höras saknas av oss tre. Och då får man ju verkligen hjälpas åt och fråga vad vi behöver, vad behöver svensken för att släppa loss? Om vi inte ska dra i oss en bag-in-box, hur får vi igång stämningen? Då kanske de här skyltarna är motsvarigheten till “BIB:en”.

[Skratt]

Lisa – Men vad har vi för skyldighet att hjälpa varandra? Att komma ihåg att här får du verka, här får du vara, att den här platsen är till för dig och dig och mig.

Cecilia – Jag måste berätta att under förra helgen skrev jag en dikt, då det var så soligt och härligt väder. Jag var ute och promenerade runt strandpromenaden och det var så fint, inte bara vädret utan det var så fint att det var så många människor ute som inte bara gick i sin egen bubbla utan som också mötte varandras blickar. Och det är spännande att det är så många – trots coronatider – som är ute i våra gemensamma rum. Jag skrev en dikt om detta och så postade jag den i Facebookgruppen ”Varberg” som jag fortfarande inte riktigt vet vad den är till för men jag kände att det var Varberg jag ville tala till. Och dikten fick jättefin respons, det var jätteroligt och då kände jag att jag knöt ihop att det är något speciellt som sker nu som jag hoppas kommer fortsätta även efter

islossningen, att vi kan fortsätta mötas på det här sättet. Vi vet ju att just nu befinner sig människor till en mycket högre grad utomhus och i naturen och vi har ett större avstånd till varandra men kanske att vi på grund av den här distansen vågar mötas lite mer. Folk kommer inte komma närmare än tre meter och just därför kan jag våga titta på dem, är det inte fascinerande? Men jag vill också nämna att "Naturen som plats" är namnet på den utställning som vi ska öppna i Varbergs konsthall, det är ett antal verk ur kommunens egen konstsamling som kommer visas. Och den utställningen knyter an till hur konsten och impulsen till konst kommer ur mötet med naturen och hur naturen på olika sätt kan breda väg och göra utrymme för det som finns inom oss och för det som finns i faktisk form mellan oss.

Lisa – Fint också att öppna upp vår egen konstsamling! När öppnar utställningen?

Cecilia – Den öppnar den 25 mars och är öppen till 25 april. Och vi hoppas på att folk ska kunna komma och titta men det är inte säkert, i så fall kan det komma att ske i en ordnad bokningsbar form kanske. Men vi kommer göra allt för att lägga ut så mycket information som möjligt om varje verk i smarta kanaler och presentera allt i både video, bild och text. Så det är verkligen ett tips, roligt för varbergarna också att se konstsamlingen, det är första gången vi har en utställning som baseras på den samling som tillhör kommuninvånarna.

Lisa – Det är det nog många som inte vet om, att kommunen sitter på en egen konstsamling.

Cecilia – Nej och det är ju det jag jobbar med. Inte bara med anledning av corona – utan med anledning av att så få känner till arbetat med konstsamlingen så talas det i kommunen över lag om hur vi ska tillgängliggöra och dela med oss i mycket större utsträckning. Vi har 1500 konstverk i vår konstsamling varav de flesta sitter uppe i våra verksamhetslokaler, tyvärr helt anonymt idag, men det ska vi ändra på och börja skylta och skriva ut.

Markus – Jag tänker att det är skönt att berätta och förklara så att folk får reda på vad det är vi gör. Den här podden är till för att vi ska... Vad är den här podden till för?

Cecilia – Jag har en syftesbeskrivning framför mig...

[Skratt]

Markus – Jag tänker att vi vill skapa broarna och bryggorna som kommer leda till kultur och

communities, är det ett fint sätt att säga det på?

Cecilia – Ja, både det som vi har varit inne på med mötesplatser och att kanske få syn på sådant vi inte känt till och som kanske inte tillhör vår verksamhet men också att vi vill berätta om vad som sker här, för här sker jättemycket med stöd av kommunen som människor inte känner till.

Lisa – Verkligen! Jag tänker också att podden blir en möjlighet för människor att hitta till oss, till Varbergs bibliotek, till Kulturhuset Komedianten och till alla våra fantastiska bibliotek, alla lokalbibliotek och konsthallen...

Cecilia – Och våra offentliga konstverk utomhus, det är många sådana platser också som folk kanske inte känner till.

Lisa – Precis. Och jag tänker att podden som är digital är väldigt fin på det sättet att man kan gå hemma och skrota och lyssna och få reda på mycket som man sedan faktiskt fysiskt går till eller söker upp. Och vi vet att det finns många människor som aldrig varit här och kanske inte vet vad vi gör. Så podden är ett sätt att nå nya besökare, tänker jag.

Markus – Vi kan göra hur mycket kultur som helst men om ingen kommer och deltar, om det inte blir ett community då har det inte hjälpt. Folk ska få känslan av “Okej, detta finns och jag kan delta i det!”.

Cecilia – Kan inte ni två berätta lite om vad ni gör? För vi planerar ju faktiskt för en del verksamhet nu även om mycket ligger nere.

Lisa – Jag är arrangemangsproducent för program och scen med inriktning på det som riktar sig till personer mellan 18-100 år, det står det i min tjänstebeskrivning men de som är 102 år är också jättevälkomna. Det innebär att jag dels planerar ordinarie programläggning här i huset och på Varbergs teater – konserter och föreställningar osv. Jag är ansvarig för parkmusiken – vi får se hur det blir med det i år – och nationaldagen. Jag grejar med vårt projektstöd, det är väldigt viktigt, det ska vi puffa för. Projektstöd är ju ett bidrag man kan söka för kulturarrangemang.

Markus – Är man helt nyinflyttad och man har ingen koll på Varberg över huvud taget eller vad som är upp och vad som är ner, lite som jag fortfarande känner...

[Skratt]

Markus – Då kan det vara intressant att veta att det är du som tar emot bokningarna i den jättefina teatern som vi har i Varberg. Och parkmusikscenen är den scenen som är nere vid Societetsparken. Så egentligen har du möjlighet att arrangera allt som platsar på scen, all scenisk gestaltning.

Lisa – Och för att knyta ihop till att vi tre har börjat i den här verksamheten under en pandemi – det kryper ju i en för att allt fantastiskt som man vill göra. Vi har försökt göra det som vi kan göra under det gångna året med de publikrestriktioner som finns. Men det känns ju helt otroligt att få drömma sig bort till de möjligheter som finns och vad man hade kunnat göra med de salonger som finns. De få arrangemang och konserter som jag har gjort under det här året – det har varit otroligt intressant att se mötet mellan artister och utövare som alla får en “wow-känsla” när de kommer in på Varbergs teater, ruttade etablerade folk som man tänker “dom har spelat på många olika ställen” och man får samma reaktion från alla, jag tänker att det kan vara ett avsnitt i sig. Det hade varit väldigt roligt att bubbla och babbla och prata om vad vi skulle kunna göra med Varbergs teater som salong, för vi ser att vi har en homogen besökargrupp som...

Cecilia – Tror du vi får avslöja att det finns en fantastisk vindsvåning, den gamla vaktmästarbostaden högst upp? Just nu används den inte till någonting...

Lisa – Jag tror att vi knappt får vara där, det är inte brandsäkrat och det är inget vatten dragit dit.

Cecilia – Nej men jag tycker ändå att varbergarna förtjänar att veta att det finns några små rum där uppe.

Lisa – Det är i de fönstren som det står en adventsljusstake året om, när jag varit utanför teatern och sett en ljusstake har jag tänkt att “det är vaktmästarbostaden!”.

[Skratt]

Lisa – Varbergs teater är ju också en k-märkt byggnad så man får inte riktigt göra vad som helst hursomhelst.

Cecilia – Kanske, nu spånar vi bara, men nu i dessa digitala tider så hade man väl kunnat bjuda på en liten tur dit upp, eller?

Lisa – Ja, verkligen!

Cecilia – När vi får tid...

Lisa – Men det gör jag i alla fall!

Cecilia – Förlåt, innan vi går vidare till dig Markus vill jag bara säga att apropå projektstöden som du handlägger, det är en ju en dröm vi delar, att vi som kommun och vi från kommunalt håll kan göra något för att verkligen stötta enskilda kulturutövare i hög grad och att det inte bara blir program som vi lägger härifrån. Kulturstödet är ett sätt som kommunen idag arbetar med för att stötta människors kreativitet och skapande. Så det är väldigt roligt om många söker det!

Lisa – Precis och har man frågor om detta är det mig man kontaktar genom lisa.pedersen@varberg.se och som du säger, Cia så är det verkligen till för att kunna skapa allt det som vi pratar om. Men Markus Friman, nu tror jag att våra lyssnare är nyfikna på vad du jobbar med!

Cecilia – Över till dig!

Markus – Jag jobbar med Idécentralen primärt, vi har precis haft en omorganisation. Jag har tidigare arbetat med Centralen som var en mötesplats för personer mellan 15–25 år men mycket har hänt under nästan 1,5 års tid och nu jobbar jag fortfarande för unga mellan 15-25. Jag försöker i största möjliga mån skapa förutsättningar för dem att leva i kultur och skapa. Jag jobbar på kulturavdelningen för unga och det finns *Aktiv fritid* som jobbar för ungas fritid och där övermålar våra verksamheter varandra väldigt mycket. Men mitt primära jobb och framför allt så jag definierar det själv är att se till att unga får möjligheten, får chansen att utöva kultur i alla dess former, att de ska få största möjliga möjlighet att spela live, spela in, filma, fota, måla, dansa, vad de än kan tänkas ta sig för så vill jag ge dem möjligheten att få göra det. Och Idécentralen har tidigare varit vår pott där man kan söka pengar för att göra dessa olika saker, utöva olika grenar och vi jobbar mycket genom det. Vi försöker få unga att söka det här stödet, ekonomiska stöder främst, för att göra saker. Sedan coachar vi dem och hjälper dem att göra det de vill göra och försöker skapa underifrån i en tid där det är lätt att hamna framför en skärm. Det är många som tror att unga nu för tiden bara sitter hemma och pillar på sin telefon, det är inte sant för fem öre, det finns så många unga som brinner för att göra saker och som är så otroligt duktiga, som har sådan talang. Det är jätteroligt att jobba med de här unga och se hur de utvecklas och hur de tar sig för, och det kanske låter som en klyscha men de *är* framtiden och kan vi se till att de lär sig göra det här och lär sig ta tillvara på det här då kommer det bli det som vi önskar med den här podden och våra liv i den här staden. Att det blir

communities, att det blir kultur, att det ska bli en bättre stad att leva i.

Lisa – Och det faktum att ni nu flyttat hit tycker jag känns superspännande. Er målgrupp har inte setts jättemycket här bland våra besökare och de som kommer hit men ni har en producerande ingång, ni har en möjlighet att säga till unga människor “Hej, här har vi ett asfett kulturhus och en asnice teater, vad behöver ni, hur kan vi hjälpa er?” Jag tror det kan bli väldigt fint att ni har hamnat här och hur vi kan samarbeta.

Markus – Ja, sedan vi flyttade så har det hänt ganska mycket med projekt och vad vi kan åstadkomma tillsammans. Det har byggts broar som leder till att unga kanske kan vara förband till större akter, det här med att det är mycket kultur och communities på sommaren, jag tänker att det kan vara en överbrygging. Kommer det en stor artist och så får ett lokalt band vara förband till den artisten, då kanske det förbandet syns för fler varbergare och under resten av året när det är brist på annan kultur kan de få fler spelningar. Jag tror att vi kan bygga många broar och jag har ju planer på att bygga en fri scen, det jobbar jag också med just nu, där vem som helst ska kunna spela när som helst för att kunna skapa den här tillgängligheten. Det känns jättebra faktiskt!

Cecilia – Jag tänker hela tiden på hur värdefullt det är att skapa förutsättningar för skapande och inte bara konsumtion av kultur. För det som sker på somrarna är i högre grad inriktat på att uppleva konst och kultur och det är jätteviktigt och jättefint men om vi kan hitta sätt att väcka människors skaparlustar och ge förutsättning för det så kommer vi komma långt.

Markus – Om man får tala om något som skaver så är det många som är beredda att skrika och härja över att det finns arenor som inte fylls men det känns som att det är desto färre som använder sin röst till att göra en förändring till det bättre och faktiskt försöker fylla de här arenorna, kanske inte själv men att man i alla fall vänder sig efter hjälp istället för att bara vända sig till att få skrika och vråla på andra över vad de inte har gjort. Tänk om vi hade kunnat hjälpas åt och göra något tillsammans.

Lisa – Men det kommer vi att kunna göra.

Cecilia – Absolut!

Lisa – Vad säger ni, mina kära vänner och kollegor, ska vi börja runda av dagens avsnitt? Nu har ni som lyssnar fått lära känna oss och vi vill understryka att vi gärna tar emot tips och idéer om vad ni vill lyssna på i den här podden – intervjuer, samtal, vi kanske kan ge oss ut och göra ett besök på

**VARBERGS
KOMMUN**

En annan Art
Textversion
2021-04-28

15 (15)

fältet någonstans.

Cecilia – Det kan vi tillägga, vi har inte satt ett fast format för podden, att den alltid kommer ske i en viss form, en intervju exempelvis utan vi vill absolut ge möjlighet till allt från essäer, personporträtt till uppsökande reportage osv. Men ni hör, idéerna är högtflygande så vi sätter igång lite försiktigt och så hoppas vi på att vi tillsammans med er i Varberg långsamt kommer bygga upp en helhet som kan spegla vad både ni och vi önskar i form av samtal, möten, information och allt.

Lisa – Precis, och om ni vill att vi ska intervjua någon särskild... så tipsa oss gärna! Ni når oss och har kontakt med oss via Kulturhuset Komediants Instagram och Facebook-konto och där lägger vi också upp information. Gott så!

[Jingel börjar spela i bakgrunden]

Cecilia – Tack så mycket, det var trevligt att prata med er som alltid!

Lisa – Tack detsamma!

Markus – Jag var lite nervös över det här men nu känns det bra, det var mysigt att sitta här inne bland massa möbler...

[Jingel spelas högre och överröstar samtalet]